

Ved adoptionen bortfaldér det arveretlige forhold mellem adoptivbarnet og dets virkelige slægt. Det kan dog på begæring i bevillingen bestemmes, at barnets arveret efter den virkelige slægt bevares.

Den i sidste punktum indeholdte undtagelse fra hovedreglen vedtoges ved 2. behandling efter forslag af et flertal i udvalget (udvalget undtagen venstres medlemmer). Vedtagelsen i tinget skete enstemmigt med 113 stemmer, idet dog 29 medlemmer undlod at stemme. Om ændringsforslaget, der var tiltrådt af justitsministeren, bemærkede flertallet i betænkningen:

„Flertallet kan ligeledes tiltræde, at det i de hyppigst forekommende tilfælde er den rimeligste ordning, at det arveretlige forhold mellem adoptivbarnet og dets virkelige forældre falder bort. Der vil dog forekomme tilfælde, hvor det ved adoptionen kan forudses, at der efter adoptionen vil bevares en vis forbindelse mellem barnet og dets slægt, og det synes naturligt, at slægten, når den i sådanne tilfælde ønsker at stille barnet arveretligt, som om adoptionen ikke var sket, skal kunne gøre det, uden at den henvises til — i det omfang det er muligt — ved testamente at sikre barnet en sådan arveret. Der tænkes her navnlig på tilfælde, hvor barnet adopteres af bedste-forældre eller af en søster eller broder til en af forældrene, men også på nogle af de tilfælde, hvor barnet adopteres af moderens eller faderens ægtefælle eller af nære personlige venner. Med henblik på disse tilfælde foreslår flertallet, at der i bevillingen skal kunne træffes bestemmelse om, at adoptionen ikke skal medføre bortfald af adoptivbarnets arveret efter den virkelige slægt. Det er en forudsætning for, at en sådan bestemmelse skal kunne optages i bevillingen, at adoptanterne fremsætter begæring herom, og at de, der efter bestemmelserne i §§ 5—7 skal give samtykke til adoptionen, tiltræder begæringen.“

I kommissionsudkastet var der ved siden af den nu i loven indeholdte såkaldt „stærke“ adoptionsform foreslået indført en „svag“ adoptionsform med retsvirkninger mere svarende til 1923-lovens, og således at adoptanten havde valgfrihed mellem de to former. Herefter skulle adoptivbarnet vel have arveret efter adoptanten og hans slægt, men adoptionen medførte ikke tvangsarveret. Adoptanten og hans slægt fik kun i særlige tilfælde arveret efter adoptivbarnet, og den arveretlige forbindelse mellem adoptivbarnet og dets slægt opretholdtes. Det kunne endvidere bestemmes, at adoptanten i disse tilfælde skulle indtræde i retten til underholdsbidrag fra adoptivbarnets forældre.

Dette forslag var ikke medtaget i det fremsatte lovforslag, idet justitsministeren fandt, at det var af meget væsentlig betydning, at reglerne om adoption var så enkle og klare, at de let kunne trænge igennem i den almindelige opfattelse, og at indførelse af to former for adoption kunne medføre risiko for en klassificering af disse, således